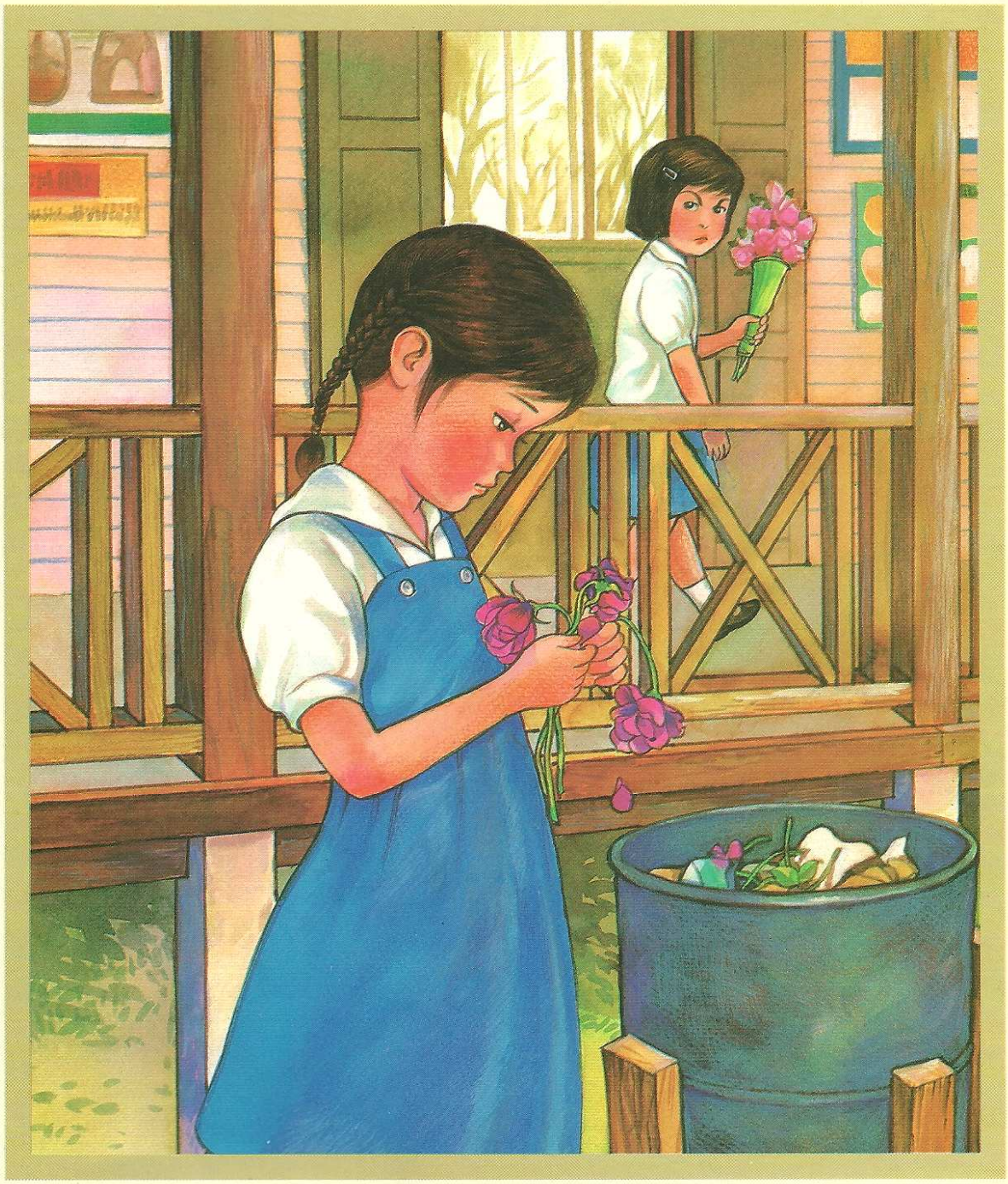
เมื่อดอกไม้บาน

หนังสือชุดส่งเสริมคุณธรรมสร้างสรรค์สังคม

เมื่อดอกไม้บาน

เรื่อง ปัทมา พรรณโรจน์
ภาพ สมชาย ปานประชา “กลุ่มเบญจรงค์”

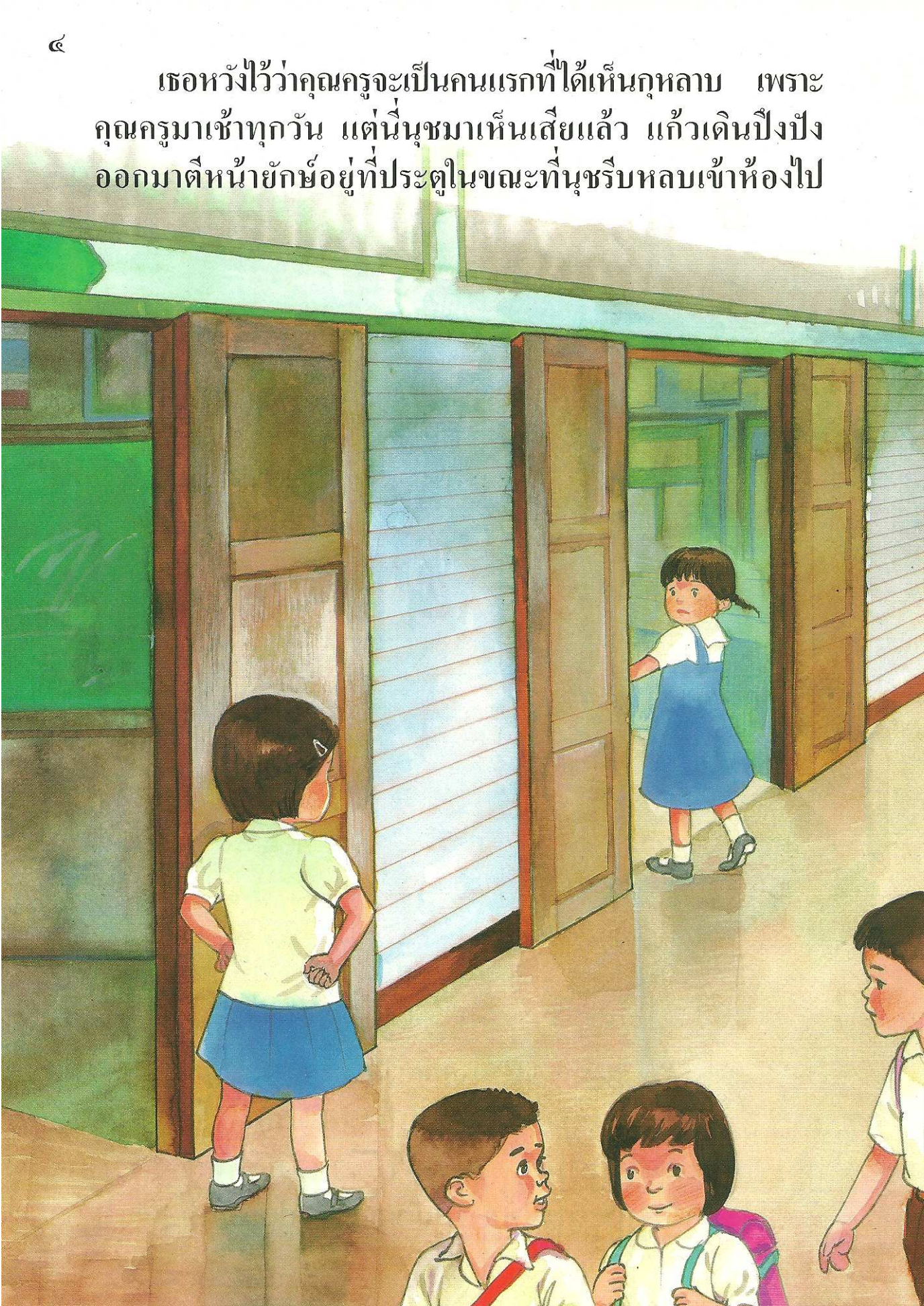
เช้านี้ แก้วมาโรงเรียนเร็วกว่าปกติ เพราะวันนี้ถึงเวรที่เธอต้องจัดแจกันบนโต๊ะครู

วันอื่น ๆ ดอกไม้ในแจกันมักจะเป็นดอกไม้พื้น ๆ ที่เด็กเก็บมาจากบ้าน เช่น ดอกเข็ม ดอกพุทธรักษา หรือ ดอกบานชื่น ถ้าคุณครูมาเห็นกุหลาบแดงดอกใหญ่เต็มแจกันคงจะดีใจ แก้วจัดไปพลางนึกคาดคะเนอย่างเบิกบานใจ แต่แล้วหน้าของเด็กหญิงนุชที่โผล่มาข้างประตูทำให้อารมณ์ของเธอเปลี่ยนไป

เธอหวังไว้ว่าคุณครูจะเป็นคนแรกที่ได้เห็นกุหลาบ เพราะคุณครูมาเช้าทุกวัน แต่นี่นุชมาเห็นเสียแล้ว แก้วเดินปึงปังออกมาตีหน้ายักษ์อยู่ที่ประตูในขณะที่นุชรีบหลบเข้าห้องไป

แก้วกลับมาบ้านพร้อมกับคำชมเชย
ที่คุณครูฝากมาถึงพ่อ
“คุณครูชมว่าพ่อปลูกกุหลาบเก่ง ดอก
กุหลาบสวยมาก เพื่อน ๆ ของแก้วก็
ชอบกันทุกคนเลย”
“พ่อดีใจที่ดอกไม้ที่เราปลูกทำให้คน
หลายคนมีความสุข”

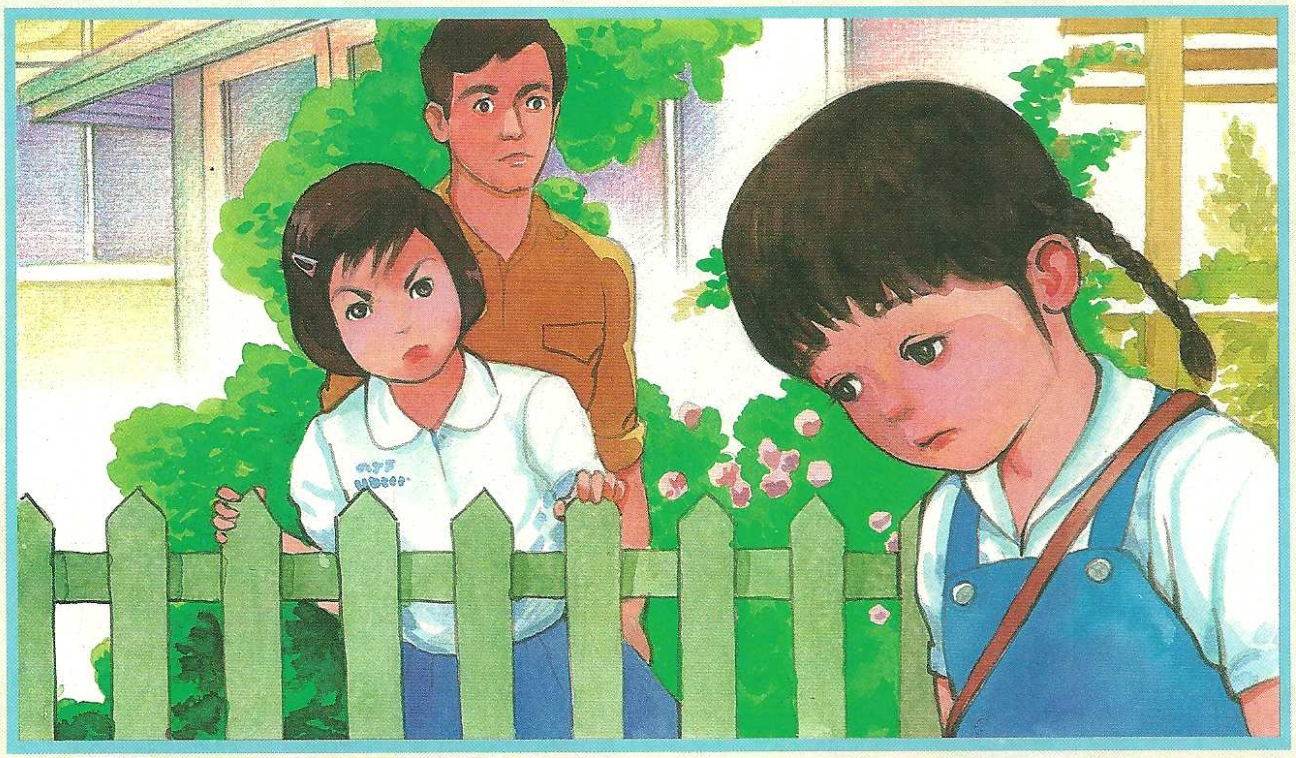

แก้วหยุดยิ้มหน้าเปลี่ยนเป็นบึ้งตึงเมื่อหันไปเห็นนุช ยืนเกาะรั้วมองมายังกอกุหลาบด้วยสายตาชื่นชมอย่างชัดแจ้ง

“นี่ ! มาแอบดูอะไรอีกล่ะไปให้พ้นเชียวนะ คนนิสัยไม่ดี” เธอแหวใส่จนนุชสะดุ้งและรีบเดินหนีไป

เมื่อนุชไปแล้ว พ่อเดินมาหาแก้วแล้วพูดด้วยน้ำเสียงอย่างที่พ่อมักจะทำเมื่อเวลาไม่พอใจใคร

“ทำไมลูกต้องพูดแบบนั้นด้วย”

“ก็แก้วไม่ชอบให้เค้ามาแอบดูดอกไม้ของเรานี่คะ”

พ่อวางมือบนไหล่แก้วแล้วพูดช้า ๆ

“การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นสิ่งที่ดีแต่ไม่น่าให้เฉพาะคนที่เรารักเท่านั้น ควรจะนึกถึงคนอื่น ๆ ทั่วไปด้วย”

สองสามวันต่อมา แก้วเอากุหลาบไปอีก เธอเปลี่ยนเอาดอกกุหลาบที่เหี่ยวเฉาแล้วทิ้งไป

นุชแอบเก็บกุหลาบที่ร่วงโรยไปจากถังขยะและเอาไปทับไว้ในหนังสืออย่างทะนุถนอม

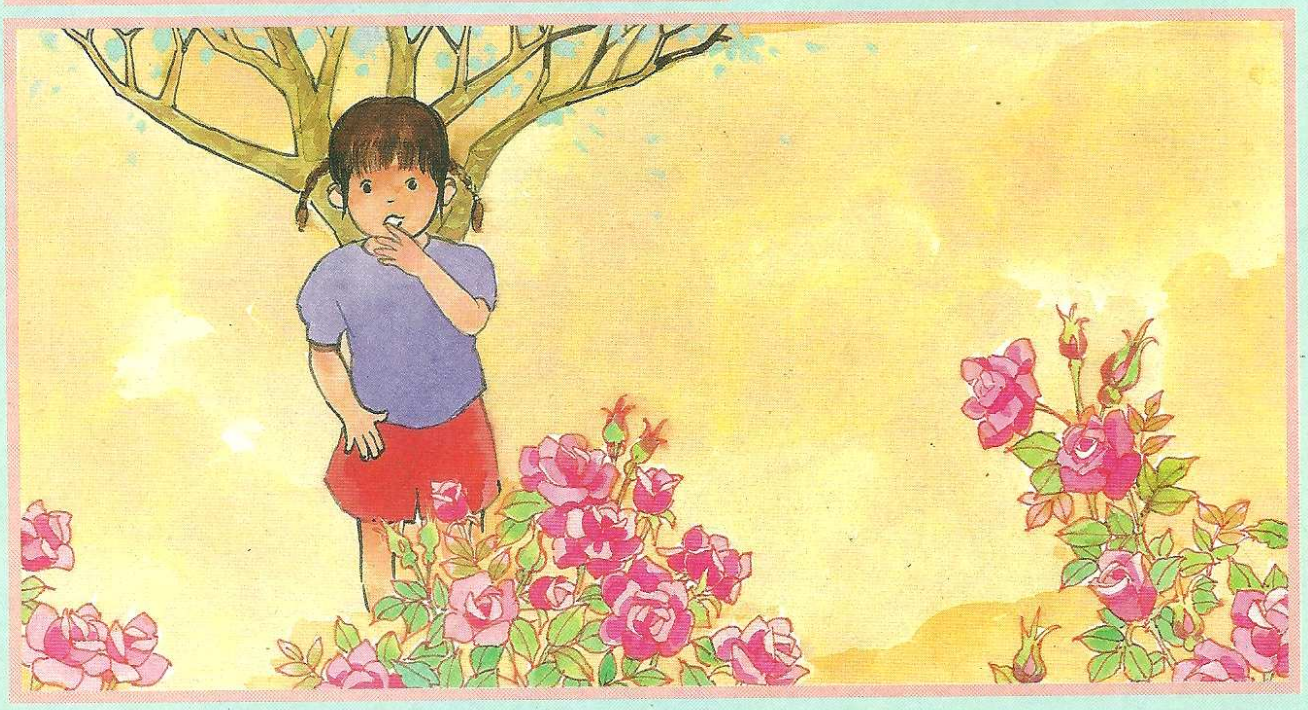

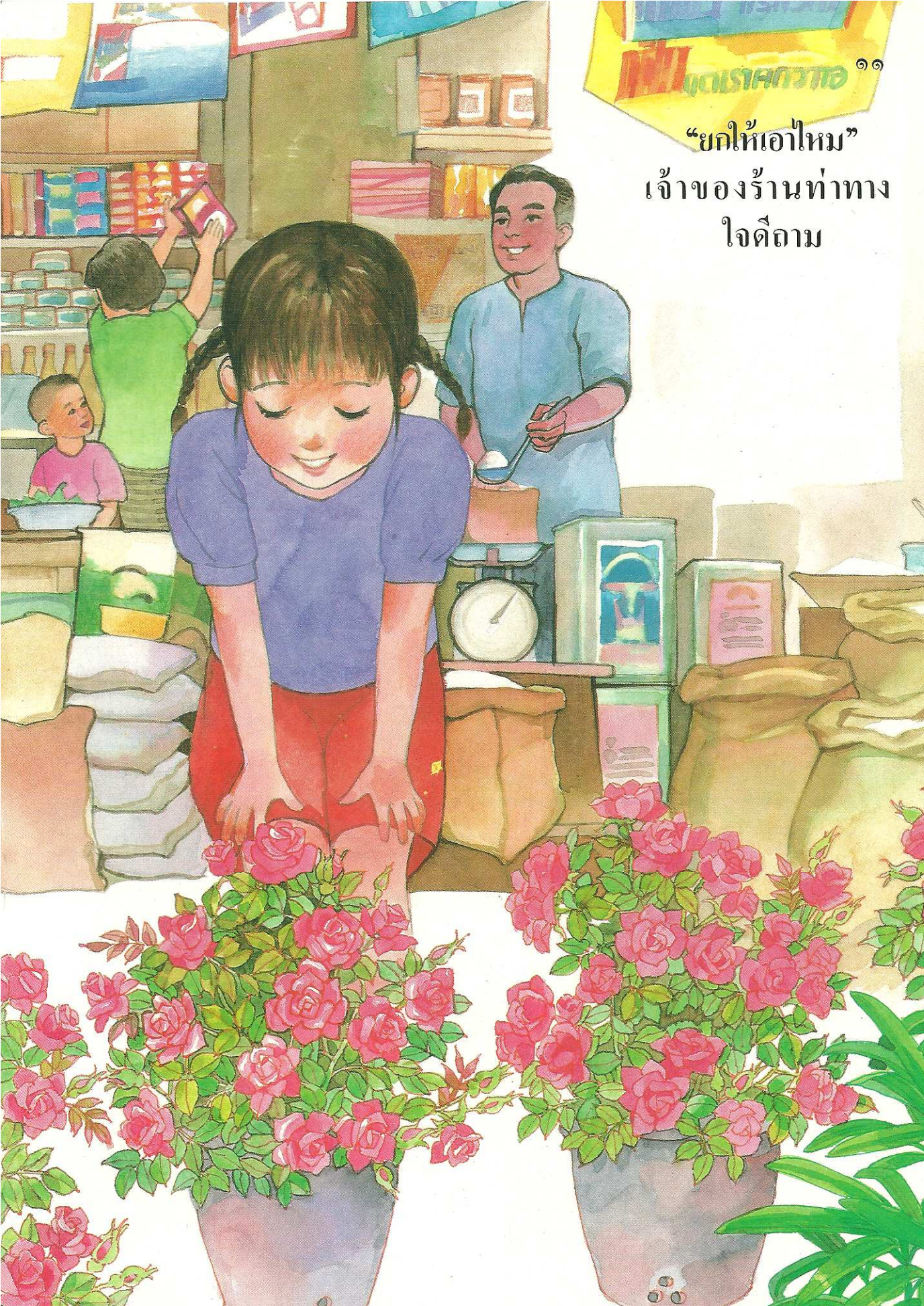

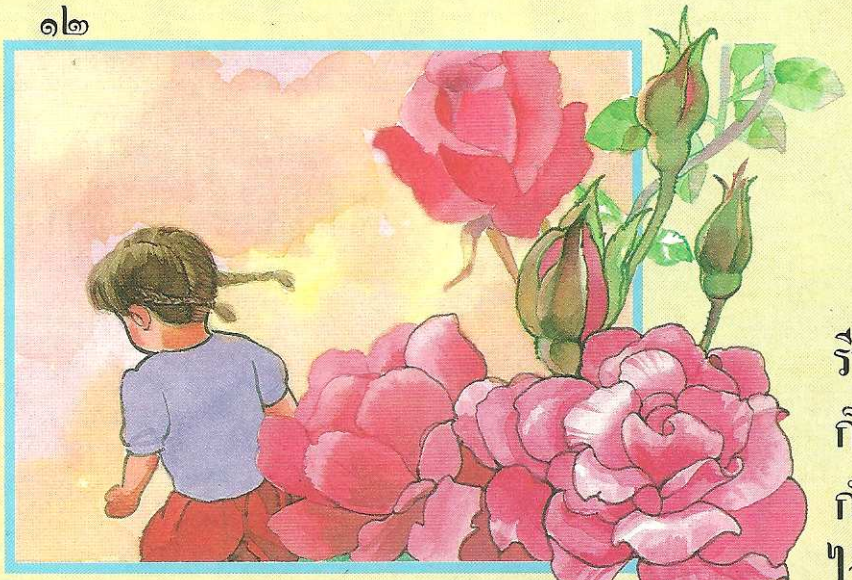
กลีบกุหลาบในหนังสือเปลี่ยนเป็นสีคล้ำแล้ว เมื่อถึงวันอาทิตย์นุชเดินพลางคิดพลางว่าจะเอามาทำอะไรได้บ้างจนมาถึงหน้าร้านขายของ

กระถางกุหลาบวางเรียงเป็นแถวแข่งกันออกดอกสะพรั่ง สีแดงเจิดจ้าของมันสะกดให้นุชยืนตะลึงลานอยู่ตรงนั้นเอง

“ยกให้เอาไหม”
เจ้าของร้านท่าทาง
ใจดีถาม

นุชหันหลังกลับและรีบวิ่งไปจากร้านค้า สักพักก็วิ่งกลับมาใหม่พร้อมกับต้นไม้ที่เธอเพาะเอาไว้ในกระป๋อง หน้าของเธอแดงก่ำด้วยความเหนื่อย แต่ความหวังเต็มเปี่ยม

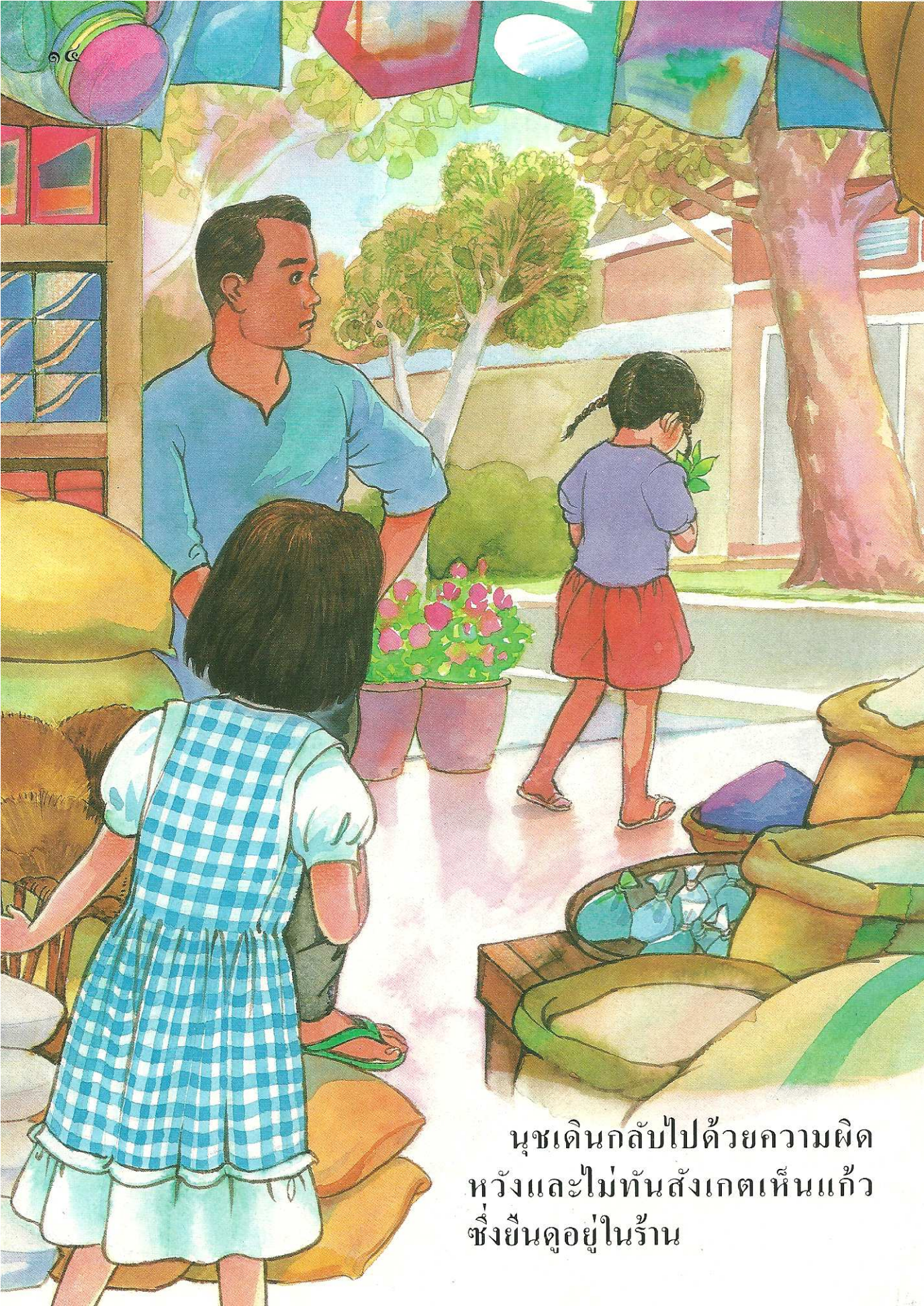
“นี่ค่ะ! ต้นชมพู่ หนูขอแลกกับต้นกุหลาบเอาต้นเล็กที่สุดให้หนูก็ได้”

เจ้าของร้านขายของออกจะตกใจที่นุชยึดถือคำพูดเล่น ๆ ของเขาเป็นเรื่องจริงจัง

“ฉันพูดล้อเล่นน่ะ เอาต้นชมพู่กลับไปเถอะ”

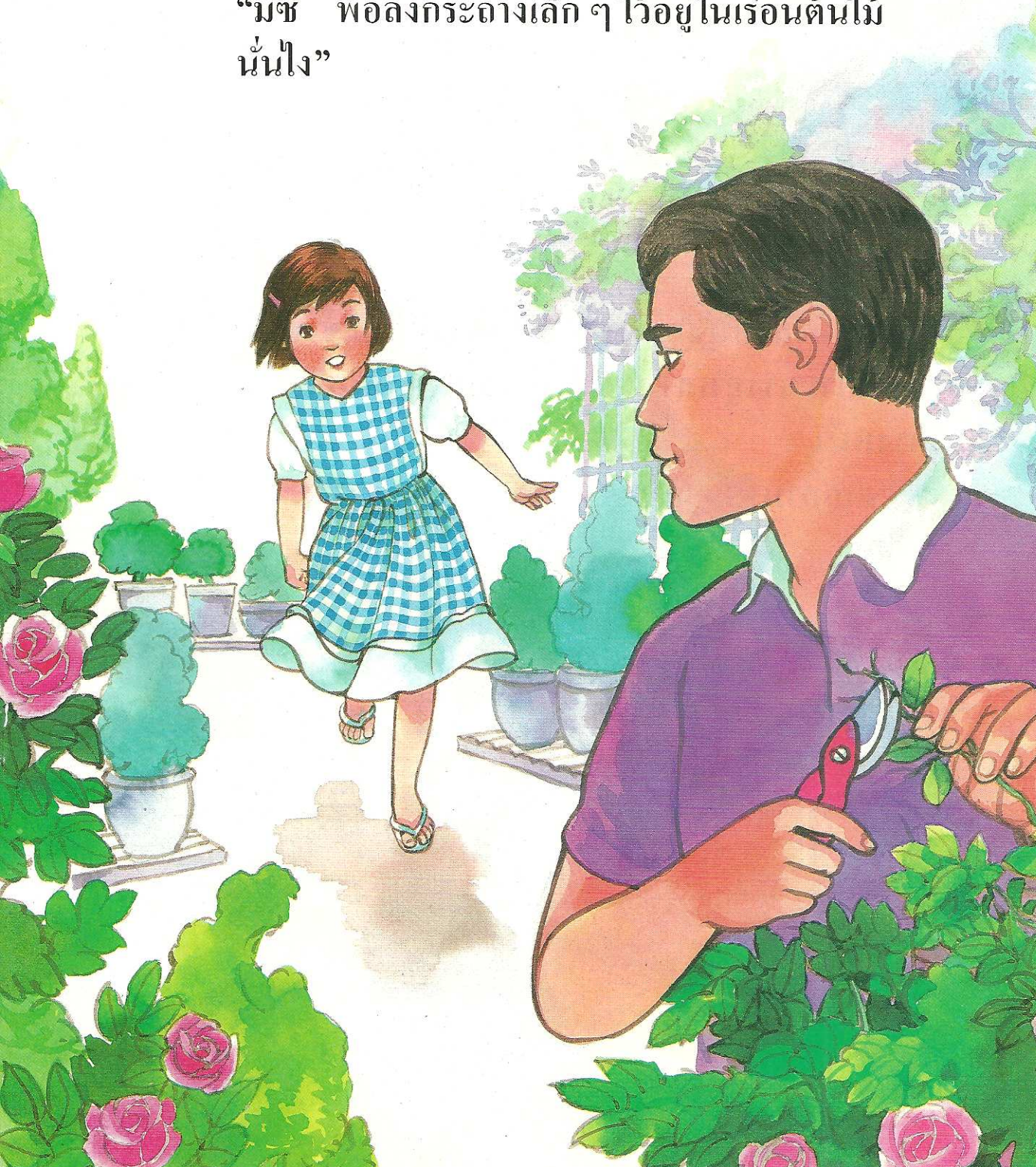

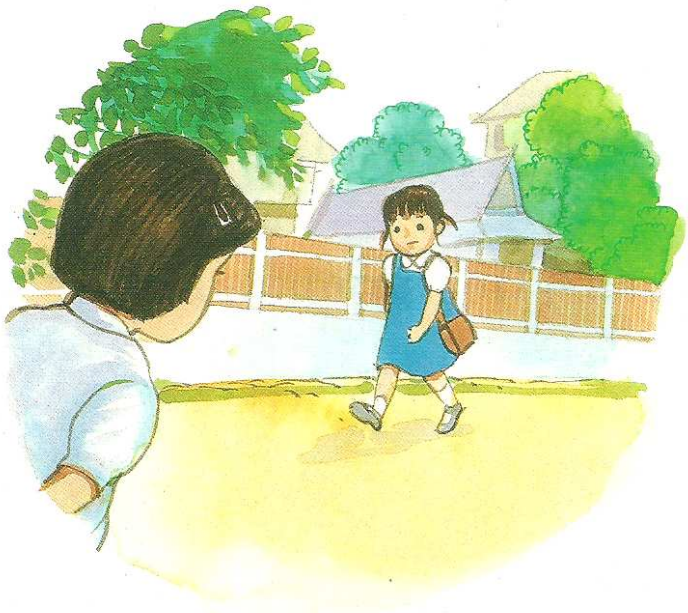
นุชเดินกลับไปด้วยความผิดหวังและไม่ทันสังเกตเห็นแก้วซึ่งยืนดูอยู่ในร้าน

แก้วรีบวิ่งกลับบ้าน พ่อกำลังแต่งกิ่งกุหลาบอยู่พอดี

“พ่อคะ...มีกิ่งตอนกุหลาบที่มีดอกกำลังจะบานสักกิ่งไหมคะ”

“มีซี พ่อลงกระถางเล็ก ๆ ไว้อยู่ในเรือนต้นไม้นั่นไง”

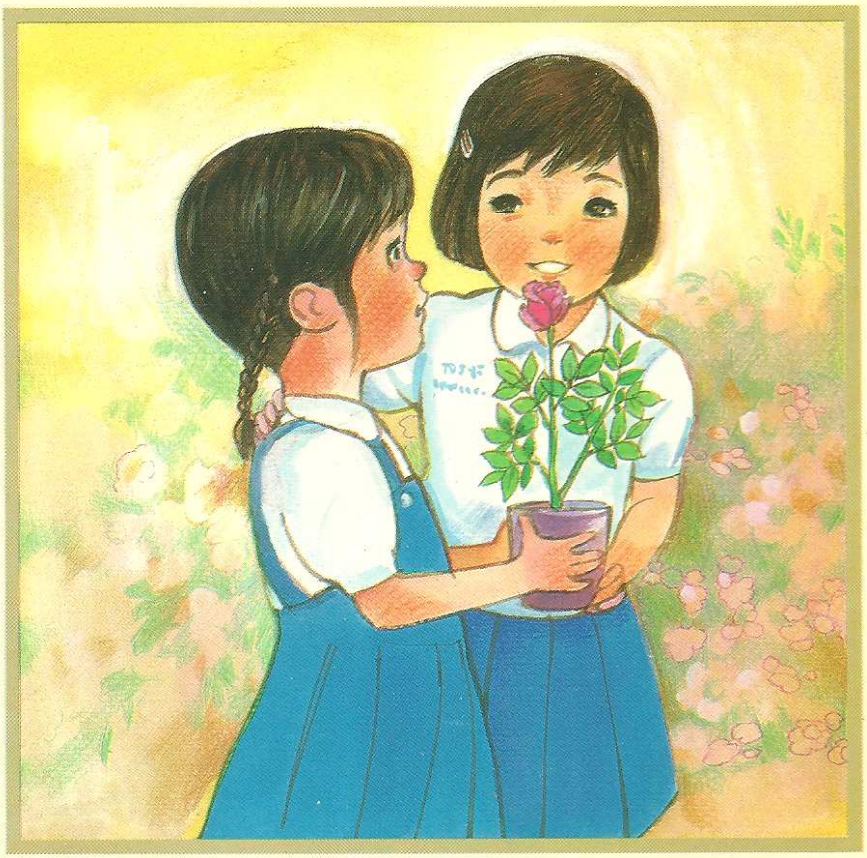

เช้าวันจันทร์ขณะที่นุชเดินไปโรงเรียน เห็นแก้วยืนอยู่ข้างทาง เธอรีบก้มหน้าเดินจะให้ผ่านไปไว ๆ ใจหวาดระแวงว่าแก้วจะดุว่าเอาอีก

แต่แล้วสิ่งที่นุชไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นในยามเช้าของวันจันทร์ แก้วยื่นกระถางกุหลาบต้นเล็ก ๆ ที่มีดอกกำลังจะแย้มบานมาตรงหน้า

"ฉันเอามาให้เธอนะ"

พิมพ์ที่ : บริษัทรุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด ๘๕-๙๕ ถนนมหานคร เขตบางรัก กรุงเทพ ๑๐๕๐๐ โทร. ๒๓๖๐๐๕๘
นายชลชาย จิวัจฉรานุกูล ผู้พิมพ์โฆษณา ๒๕๓๐